

הליכה בים

איש אחד הלך בכביש הלך הלך עד שהגיע לים כנרת, אישה אחת הלכה הלכה הלכה עד שהגיעה לכנרת, לורד אנגלי אחד בנה פעם טירה יפה על שפת הכנרת ושם נפגשים כולם. הבחור לא ידע על טירת הלורד וגם הבחורה לא והלורד בוודאי לא ידע לא עליו ולא עליה, גם לאחר שנפגשו כולם על שפת ים כנרת מתחת טירת הלורד מלצ'ט המפורסמת על שפת הים באמצע בין מגדל לגינוסר.

תראי איזה מקום, הוא אומר לה, ונפלא איזה צל, היא אומרת לו –

- תראה את גדר הוורדים הלבנים איך סגר הלורד על עצמו לא בתייל אלא בפרחים ובמזרקות מים וביפה פשוט, ואולי באמת ניגש להציץ?
- כעת? לא רוצה לזוז כעת אף פסיעה אחת אבל הייתי נכנס לים ושוחה ושוחה עד הצד השני....., רוצה להיכנס לים?
- אני? לא בשבילי, לא יודעת לשחות וגם אין לי בגד ים
- גם לי אין וגם אני לא שחיין גדול אבל תחשבי רגע....
- אם פושטים קצת את היד, רק כדי התמתחות קלה, ופתאום והיד נתקלה ביד שלה, סליחה, לא בכוונה, כל כך קרוב, פתאום זו היד שלה, הזרוע, והיד שלך מצאה פתאום, בלי כוונה, את היד שלה, אם זו היד, או הזרוע, או אולי אלה הצלעות שלה או פגעת לה בבטן, רך וחם וחלק, של גוף ממין אחר, שור נוגח שכמוך, ומהר נבהל להשיב אחורה וכאילו בצחוק
- מה, זו את? כל כך קרוב, תראי כמה, ואני בכלל
- אין דבר, זו בסך הכל אני, מה נבהלת
- נבהלתי? בכלל לא, רק פתאום כזה, את יודעת

ונעשתה קירבה כזו עד לשמוע את הנשימות, בתוך כל השקט שמסביב שרק כעת נזכרים שיש כאן

גם איזה מסביב

- בעצם, לא שמו לורד מלציט, שמו אלפרד מונד, שעשה את האי.סי.איי. התעשיות הכימיות הקיסריות
- משנה לך?
- לא, סתם נזכרתי. ותגידי, ונכון שטוב כאן? ושטוב לנו פה?
- אולי הכי טוב שיכול בכלל, גם אתה מרגיש ש
- הה, הביטי, שחפים

כי כל המסגרת הצרה שלפני מבטם התמלאה כעת **התהוללות לבנה** וסיעת שחפים היתה גולשת במהירות למטה עד להתנגש כמעט בפני המים ואז הפכה בבת אחת ונסקה למעלה בהתהפכות לבנה מרהיבה, כולה חבילות נוצות לבנות וכשכמעט יוצאות מן המסגרת כבר הן חוזרות עד שאי אפשר להבחין לא בשחור שידוע שיש לכל שחף-אגמים בראשו ולא בשחור שיש לו בקדמת כנפיו, וזה אותו שחף-אגמים שזלל כל היום במזבלות סביב ורק אחר הצהריים חוזר לים עם כולם והם צחים מלובן וממלאים את מסגרת המבט הצרה במעוף **עושי להטים**

שכוב על צידו..... כל עיניו בה ורואה איך היא גם ((שתי ברכיה זקורות למעלה ובפיה היא מסלסלת זמורה יבשה)) מביטה בו ישר, מן הצד שלה, כאילו היא כבר יודעת ורק ממתינה עד שהוא יהיה מתעשת וגם הוא יהיה יודע, אלא רק שהוא לגמרי לא יודע **מה** ...

- מה אתה ככה? היא מביטה בו ואומרת
- איך ככה, הוא מיתמם ולא יודע מה עוד
- לא יודעת, כאילו רוצה או לומר משהו או
- אה, שנחמד כאן

אמר, מצליח לחייך וגם היא כאילו מוותרת ודי לה בשאלות ומחייכת גם היא, ואולי רק פשוט לשלוח אליה כעת את ידו הזאת כן ופשוט לגעת בה, בכתפה או בזרועה, וזה שום מרחק, או אולי ולמה לא היא אליו שתתחיל מצדה ולגעת בו, והכול יהיה הולך נכון מאליו ונמשך הלאה מאליו, כי

רק הלהתחיל קשה, לעשות שיהיה ושה אתה תהיה המתחיל ועושה, שמוצא את ידך ואת לבך
וגוזר עליהם שכן,...

אבל פתאום בבת אחת ימח שמו הפתאום נפלה על הכול מכת פתאום, והמסגרת מיד ברחת לה
ועד שפת הים ובאמצע בינה ובין הים היה עומד פה פתאום **כלב אחד** אפור ... כאילו נעצר מריצה
גדולה ומצא כאן מציאה בהיסח הדעת... מכשכש כולו בזנב... נרגש... ומביט ומחכה למילה של
הסבר, אם יאללה קישטה או בוא הנה כלב טוב, וגם היא מתרוממת כעת על שני מרפקיה שערה
מבולבל והכלב אליהם ... כלב אפור אחד שלא החליט עדיין אם לרוץ לדרכו או להתחבר אליהם
או אולי לחכות לאיש שלו, אבל אין איש, לשום צד אין, ורק שניים מופתעים מאוד ואפילו כועסים
שבדיוק קילקל להם, או כאילו עשה להם דווקא, או אולי רק כדי להשתהות את הסיפור
באמתלה, **או שהסיפור עשה דווקא כדי להשתהות בדיוק באמצע**, ולהדחות לפעם אחרת...
..... עיניים שחורות גדולות מביטות בחכמה, אוזניים זקורות מחכות קשב לסימן, לדיבור, ... וזנבו
אנה ואנה אומר באתי, אומר מה שלומכם, ואומר יאללה, בואו אמרו משהו, אם לקחת חופן חול
ולהטיח לו בפניו טיפש אחד, או לשלוח בו יד כפי שהיא כבר עושה ומערסלת לו ברוך גרונו בתוך
פרוותו וגם אומרת לו **כלב טוב**,
איזה טוב, חמור ולא כלב,

- אז למה אתה לא נכנס ושוחה לך?
- אני? ככה? ואת?
- אילו ידעתי לשחות, אל תחכה, קפוץ לך לים
- ככה? כמו שאני? ואת לא?
- אני והכלב נחכה לך כאן, נשמור על הבגדים
- אבל תראי כמה נפלאים כעת כמה צלולים ולא קרים ולא חמים תראי איזה מים בדיוק
כמו שצריך ועד העמוק שמה אין בעיות ואחר כך אולי
- תגיד, אתה מתבייש להוריד את הבגדים?
- לא, בכלל לא, זאת אומרת, אני, מה אני יודע, לא יודע, ויכול גם במכנסיים האלה, וגם
את

- לא, אני אסתובב לאחור, אם אתה מתבייש, לא אביט לך, תוכל להוריד הכול ולתת לי ואני עם הכלב נשמור לך שם על החוף, מאחור עד שתחזור
- למה? רגע, לא נוכל יחד? רק עד שם, תראי, אני לא, קצת אולי, ככה, אבל
- מה העניין? תפסיק, תפשוט הכול ותן לי
- יופי

מבט לאחור והכול פתאום שם בבת אחת נפתח כמו בפתיחת דלתות גדולה ענקית, ... זו התפרצות ההתנשאות הממריאה של ההר ישר לתוך למעלה גבוה וכמו שאגת אריה צוקי הארבל הזה עולים ממריאים ישר וחלק מבצריים ואדירים, ... מה הדבר הכביר הזה ... גבוה שבגלל השמש הכול שחור כעת בעיניים, הר שחור ענק וזקוף ומכסה את חצי השמים והכול מתחתיים רק שפכי שמש עזים, ורק בקושי נזכרים פתאום שכל מה שנכנס קודם אל תוך אותה מסגרת צרה לא היה מסתבר אלא רק טעות ראייה ורק הסתפקות במועט ורק שייך אולי לתקופת הילדות.

- כי המרחק בין פלא ובין רגיל לא גדול כאן, תראי

... זה שהיא פה איתך ככה ... זה שיש סמיכות קירבה ביניכם עד לנשום את קירבתה ... וכבר ידך במגע הזרוע שלה, או הכתף שלה, או המותניים שלה או ה... שלה, לא, אבל הם בחולצה הזאת שלה, ...
ואפשר ובהחלט ובשתי ידיים מקיפות אפשר לבוא ולפנות זה אל זה וגם לחבק אותה אליך ... את כל היא ואת כולה והיא אותך ואת כולך ...
הו בחור, אלא רק קום וקח, פשוט קום וקח, חבק ובשתי ידך וקרוב קרוב אליך והדק היטב וקח, ואמץ אותה אליך היטב היטב, וקח ואמור לה בואי אלי ועוד בואי אלי ועוד יותר קרוב וזה הדבר וזה הכול. ורק עוד רגע, טוב? תנו לי רק עוד רגע... מתכופפת כעת וממלאה כף יד במים ורוחצת בהם את אמות ידיה ...

- אתה בא?

- בטח

סביב רגליה משכשכים המים, ... ואם יש דגים בים הם נמים כעת על הקרקעית בסנפירים
מקופלים, ואם יש ציפורים על חופיו או מעליו הן נמות כעת בסבך הקמאי שעל הגדות, ואפילו
המתהלך על הים שהוא שרוע כעת מתחת צל חרוב אחד, .. וידיו הארוכות ואצבעותיו העדינות
עזובות להן שמוטות גלמודות, ...

ופתאום מאיר העולם בלא יאמן, ונגמר האפור ונגמר האינסוף והיא עומדת פה מושכת מעל ראשה
את החולצה שלה מעליה, ונותנת לו, ואומרת – תחזיק – ושולחת ידיים יודעות אל מאחורי גבה
ומתירה שם משהו ופורקת מעליה בהינע כתפיים ונותנת לו גם את הדבר הזה תלוי ארוך באצבע
אחת שלה ואומרת – תחזיק – ומושיטה אז שתי ידיה ומחליקה אותן פנימה תוחבת שתי כפותיה
כיודעת מלאכתה אל בין מכנסייה ובין עירום מותניה וירכיה הודפת את הכחולים המהודקים
האלה מעליה ומטה, סוחפת גם את מה שמתחתיהם לבן – תחזיק – והיתה פתאום עומדת כעת
כולה זורחת... וסובבת לה ומתחילה נכנסת הולכת יחפה ועירומה ויפה ועוצרת לב אל פנימה אל
תוך הים החולם הזה,

ואין עוד כלום כעת אלא רק היא וזו זריחת זהב גופה ההולך אל עומק המים.. הלוקקים
מוקסמים את פני יפי עירום ירכי הנערה שלה ואת כל גווה הזוהב שלה הולכת נעה ישר לפניה...
תלא כל לשון מספר יופיה וכמה יפה היתה ואיך כל כך אלוהים גדולים זרח והיה היפה.